

Борис Пастернак

Есен

Домашните не са край тебе,
успях до крак да ги проводя
и самотата пак обсеби
сърцето, цялата природа.

И на, сами сме тая есен,
гората – тиха и пустинна.
Пътеките – тъй както в песен –
обрасли са наполовина.

Сега към нас се взират само
стените тъжни и студени.
Не ще ломим прегради двама,
ще гинем вече откровено.

В един ще седнем, в три ще станем
аз с книга, ти с игла в ръцете.
С целувките си ще престанем
в зори – и без да го усетим.

Все по-безгрижно, все по-пищно,
листа безумни, се пилейте
и чашата с печал предишна
догоре с днешна скръб долейте.

Привързаност и чар, и сладост!
Ще гаснем в шушнеца жарава!
Зарий се цяла в листопада!
Замри или обезумявай!

Ти хвърляш роклята на стола,
тъй както листите – гората,
когато падаш полугола
в обятията на халата.

Ти – дар на гибелната прелест,
когато сме като сразени.
А красотата значи смелост
и нас това така влече ни.

КРАЙ

© 1949 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Осень, 1949

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8287>]